

älskade saga

jag vet att orden mina alltid blir långradiga
vet att jag kanske borde begränsa mig
inte ta så mycket utrymme
så undrar jag varför

jag tycker det är vackert i det att du tar utrymme
ditt hjärtutrymme
i de utrymmena
skadar
vi ej

jag tycker det är vackert se dig ta utrymme
det är ej att taga det är rörelse
och jag älskar röra dig
smeka dig med
mina
ordfingrar
orddroppar

fönstren är slutna, hakarna är lagda på, tystnaden ljuder omgivande
denna stund har jag tänt alla skimmerlågor
sitter i en ring av i en eldsal

vindar lockar i natten vindspelen, klangspelen
lockar vindspelens segel att fyllas och jag seglar med toner
ett av klangspelen har älskad son gjort, undrar du vad klangspel är… en cylofon
zimblor cymbaler, klangspel är – ofta är det en skiva av trä, en hand av trä vilken håller
trådar, nej älskade det är inte en marionett- kanske en klangmarionett, i trådarna hänga rör
vilka andas klanger, andas av med vindens rörelse, stillhet, storm, nöjaktighet allt
rör – rör vid klangernas andningsljusa höjder
endast vägarna kan visa dig det vilket var legend en mytomspunnen saga i ljuset av skaparblickens stäv
kameleonten visade vidare
sandens mjuka dyner, mjuka dynor vilka vi lutade oss till av siden av sammat med djupa färger

i en glipa i tältduken syntes nattens stjärnor tala alla de talade outtalade orden, eldfaten omfamnande mjukt
hudar skimrande marken var mjukt inbäddad av vackra mjuka mottagande mattor
i gryningen, rökelsen kryddorna dofterna helade läkte sakta mitt sargade bröst
sakta omvandlades jag till ett rosenblad, rosenfjäril flög
kameleonten harklade sig mjukt med lysandestrålandevisa ögon
långt ned syntes floden, i floden seglar skepp med solröda segel, så vackra
hennes kimono bär allvärldars mönster färger, håret är korpsvart ögonen är djup jade, munnen är
rosenbladsvingar i koncentrationen lätt särade synes vita pärlor skimra, hennes ansikte huden är lätt
rodnande körsbärsblommor, hennes namn är körsbärsblomma, med flinka fingrar viker hon ark, papper
– origami är en vacker konst

älskade saga

ser du stjärnan, ljuset där över bergen vi vandrade hand i hand, fingrar flätade in i varandra hur vi i
handkorgen bar röda körsbär till folken i bergen, ser du ljuset där över bergen, så lever du i bröstet mitt, det
ljuset slocknar aldrig ty det vilket är, är och kan ej tunnas ut, förtunnas, kanske kan det blekna i stunder av
alltför skyndsamma steg, slocknas kan det ej, ser du ljuset över bergen , så lever du i bröstet mitt
och i en stund av alla liv
kanske jag tillåts
öppna bladet

skimrande färger

älskade saga

jag såg en flod i öknen

floden bar skepp

skeppen var flätade av vass

fukten hade gjort dem mörknade

dunhänder

dunhandskroppar

valnötens halvor

strävar

till

seglen var solröda

skulle jag likna dessa skepp vid liv

så är det tranor med lyftade vingar

allvärldars fåglar

floden

strålade

livsögon

högas

djup

och tyngden steg upp över mina axlar
jag håller dig kvar i kärlek med dina jordstigar

regnen kom in
regnen stod i ring
jag stod inför en regnring
hoppa igenom mig

jag blev en vaknande flamma

eldlåga
hoppa in i regnring
slocknar ej
dansar
i eldring

och kärleken fyller mig med värme

regnen skred ej in i aftonens famn
inte in i det tidiga nattbarnets famn
regnfåglar
flög in från väster i den tidiga gryningen
pickade på fönsterbläcket
molnen
skapade fägringsringar
så vackert skrudade
mjuka
mjuka
burrade
vandrare in sig i täcken
och regnen
sköljde jordlakan doftande
segel
droppar föll tunga
av tyngd vackra
så vet du att den tyngden är av vacker
är lycka i insikt
så vet du att det värsta vilket kan ske
är att vända dig själv ryggen

regndroppen

stannade vid min sida
husets sida
knackade lätt på fönsterrutan
släpp in mig
så gjorde jag släppte haken
droppen satte sig vid sängkanten
rörde vid min panna
med vackra fingrar
lade handen så där lätt vackert till min kind
en mjuk tass
så fylld av
kände mig in
så är det
det är det värsta du kan göra
droppen höll min hand
vi vandrade i trädgården
i skogen
lycka sköljde in i mig
lycka
lyckan består av även vemod
av även
de mörkt färgade lakanen
se alla jordar
hennes vackra närvaro
låt oss krypa under gräset
under mossan
låt oss sjunka in i

droppen visade mig hur
vi upplevde utforskade förändrades
ser du så många färger vi har
de förändras med det vi är i
kameleonter
är vackra
är vi

ser du rötterna
vi är rötter
ändrar färg
alltmed det vi är i
kameleonter

är vackra

är vi

det finns orsaker

djupa orsaker

meningar

meningar är uppbyggande

är sammansatta av de mest sensibla

känsliga fingrar

de ser fram

de var i

kameleonter

är vackra

är vi

yrvaken såg jag mig runt

med droppens hand runt min

droppen fnittrade så där glittrandevackert

vi satt i på en sten

lyssnade till skogsdroppar

hör du symfonin

slut dina

egna

öppna

vida

lycka sköljde in i mig

låt oss stiga in i stenen

bli sten

droppen visade mig hur

och det var det jag alltid vetat

med ens var vi vid hjärtelden

hörde järnet sjunga

djupare in sjönk vi

opaler

skimrade

vita måndroppsoblater

gulskimrande soldroppsoblater

alltindrane stjärndroppsoblater
fjärilsvingade rörde dessa vid
regnbågsknoppar
opaler
i doftmoln
satt vi åter på
stenen

skogsdropparna
kunde knappast höras längre
molnfolken vandrade
med mjuka böljande mantlar

ovanför trädkammens höga
syntes skimrande ljus

blå fönster öppnades på vid gavel
vindar rörde vid stigar
droppen log
sjönk in i
mig

och den klangen lever med mig i denna dag
och jag ber den fylla din dag med ljus
med värme ur mina kvinnohänder

ännu en strof

blå violer
ljusblå

blommar i skålen
skålen vid ingången

en gång penseer
nu
blommar
vilda ljusblå violer

vildmarksögons drömmande gensvar

vid tröskel hade granen lagt en kotte denna morgon
kottens fjäll skimrade kopprandeglödande
och falcken svävade över granens topp

falcken bär moln i näbben

och jag kan förtälja dig rosens legend
den ros vilken viker undan sina taggar
i det hon möter vilda ljusblå violer
vildmarksögons sejdande

hjärtat mitt
vandrar med dig
ty det glömmer aldrig flodens sång
i det floden öppnade klippan

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten